

STIMATE DOMNULE DIRECTOR ALEXANDRU PĂDURARU

In paginile săptămânalului NAȚIUNEA am citit numeroase articole in care se discuta problema provinciei “Kosvo”. Trecând peste faptul că într-un ziar românesc din România ar fi fost normal sa vorbim despre Cosova asa cum vorbim despre Moldova, Prahova, Craiova, etc. si nu despre Moldovo, Prahovo, Kraiovo etc., am fost impresionat de numărul consistent de articole publicate de NAȚIUNEA in legătură cu acest subiect. Până al urmă faptul este normal dacă avem in vedere importanța politică (dar nu numai) a acestui subiect atât de actual dar si de controversat. In acest sens remarc surpriza plăcută pe care am avut-o constatând ca printre articolele publicate au existat (cei drept rar, dar au existat) si articole favorabile independentei albaneze a provinciei. Desi nu m-a mirat, acest lucru m-a intristat, caci situația normală ar fi fost cea inversă. Fraternitatea față de poporul sârb, pe care o propovăduieste majoritatea ziariștilor angajati in susținerea cauzei sârbe este, din pacate, una de natură comunistă si contrară intereselor românilor, sprijinind secesionismul secuiesc in Harghita si Covasna. Desi se feresc să recunoască, acesti oameni știu foarte bine (iar dacă nu știu este foarte grav) că strămoșii primi ai românilor, dacii, erau foarte strâns inruditi cu primii strămoși ai albanezilor, ilirii si dalmații, dupa cum, de asemeni, aceiași ziaristi ar trebui sa cunoască și sa facă cunoscut faptul ca cel de al doilea strămos al ambelor popoare (român si albanez) este unul si acelasi popor roman. Cu alte cuvinte românii si albanezii apar prin latinizarea a doua neamuri fraterne. Ceva mai mult, filologii cu instrucție medie cunosc faptul că este deja clasica metoda comparativă prin care termenii românești suspecti de origine dacica și-o pot confirma numai prin comparare cu cei albanezi, in temeiul relației de strânsă inrudire lingvistica daco-ilira. In plus, multa vreme românii si albanezii au trait destul de amestecați in Epir, Iliria, Dalmația etc., lucru posibil tocmai datorita existentei unui fenomen istoric obiectiv de înrudire. Poate că niște oameni de bună credință, cum ar fi normal sa fie niste oameni de presa, trebuiau sa spună aceste lucruri. Insusi faptul că limba română are in prezent patru dialecte: dacomoesic, armân (macedo-român), istro-

român și megleno-român, se datorește faptului că aria naturală a limbii române a fost fragmentată prin infiltrarea în interiorul ei a migratorilor slavi (inclusiv sârbi) începând cu secolul VI d.H. Îmi este greu să înțeleg, cel puțin la modul lingvistic, ce fel de frați ne sunt acești slavi care au “meritul” ruperii limbii române în aceste fragmente, proces contrar tendințelor naturale ale limbii noastre. Chiar ideea fraternității acestor migratori cu aborigenii mi se pare nu doar gresită, chiar aberantă, dar și de rea credință (dacă nu cumva proba crasă de ignoranță). Ideea că dacii și iliro-dalmații, băștinasi din timpuri imemorabile în balcani, ar fi toleranți slavilor, ungarilor și altor năvălitori este departe nu doar de adevărul istoric dar și de bunul simț. În fine, admitând punctul de vedere că toți oamenii sunt frați pentru că ar proveni din Adam și Eva (despre care fostul președinte sârb, profesor de istorie, Slobodan Milošević afirma că ar fi fost... sârbi), ar fi normal să concepem această fraternitate a popoarelor vecine ca pe un act fierbinte de dragoste reciprocă așa cum ar fi plăcut bunului Dumnezeu. Ori, în ceea ce ne privește pe noi românii, trebuie să spunem că la scara istorică doar după acest principiu ne-am condus. Așa se și explică faptul că noi românii, niciodată parte a Imperiului Otoman, i-am primit cu cea mai caldă (și cu adevărat frățească) ospitalitate pe sârbii (și nu doar pe ei) care nu mai puteau suporta robia turcească. Românii de acolo însă o suportau căci se aflau pe pământul lor, nu pe unul pe care să fi venit ca niște migratori. Veniți la noi, deși a doua oară ca venetici pe pământul românesc, sârbii au avut toate libertățile, așa cum le au și azi. În schimbul acestei ospitalități românii din Serbia s-au ales cu cea mai neagră opresiune până în ziua de azi. Ce să mai spunem despre biserica lor care de la noi a avut atata sprijin încât nu vor putea niciodată mărturisi îndeajuns. Toate bune și frumoase cu dragostea frățească a românilor către sârbi ! Dar cum rămâne cu dragostea frățească a sârbilor și a bisericii lor către români? Căci de când se știu ei, sârbii au fost, sub conducerea bisericii lor șovine, cei mai violenți prigonitori ai românilor din Serbia. Situația tragică a românilor din Valea Timocului și Moravei care nu au nici biserici românești și nici școli primare este o realitate dureroasă pe care așa zisii ziaristi “români” ar trebui să o facă publică nu să o ascundă pentru a nu deranja conceptul mincinos al frăției pe care l-a fabricat și

pus in circulatie comunismul ateu antiromânesc. Nu-mi amintesc să fi fost vreun român care să fi cerut pentru acesti români din Serbia alipirea la România (asa cum cer ungurii alipirea Voivodinei la Ungaria) astfel incat violenta sârbilor să fi avut justificarea combaterii secesionismului românesc. In schimb tuturor celor care au cerut pentu acesti frati ai nostrii dreptul de a fi români li s-a astupat gura. Celor din Serbia cu pământ. Există o singură exceptie- Președintele Băsescu pentru care sârbii nu au avut destul pământ spre ai inchide gura. Trebuie să constat cu tristete ca statul sârb de la formarea sa pe pamânturile albanezilor si românilor a avut o politica ferma de eliminare a acestor majoritari pe care azi i-a adus in situatia unor insule pentru a căror lichidare nu-si refuza niciun efort. Oare Serbia ar trebui recompensata pentru politicile ei de etno- si geno-cid fata de neslavii autohtoni (albanezi si români)? Oare exterminatorii românilor din Serbia, sunt frații românilor din România? Dacă da, atunci românii din România mai merită să fie numiti fratii românilor din Serbia? Le mai este România românilor din Serbia patrie-mumă? Sau le este patrie-ciumă? In fine, revenind la chestiunea publicitară se pune problema pentru ce presa noastra cea “românească” ar trebui să facă apologia acestui concept fals de fraternitate româno-sârbă a carui acoperire in realitate o constituie antiromanismul sârbesc. Oare este un secret atât de mare faptul că orice relatie, chiar si una fraternă, este un lucru imoral păgubitor si periculos dacă nu se intemeiaza pe adevăr? Am fost foarte dezamagit citind articolul domnului Alexandru Paduraru intitulat ”Un experiment istoric”. M-au surprins unele afirmatii pe care le socotesc fără nici o acoprire in realitate. Asa este, de exemplu, ideea apartenentei “de drept” a provinciei Cosova la statul sârb. Nu stiu la care drept se refera domnul Alexandru Paduraru, dar dupa acelasi drept era si apartenenta la URSS a Basarabiei. Poate ar fi bine sa amintim ca R S F Jugoslavia era un URSS balcanic intemeiat pe acelasi sovism comunist panslavist, caruia, prin scrisoarea adresata de Stalin lui Tito, i se recomanda sa “inghita” nu doar Cosova ci intreaga Albania. Dacă este sa vorbim despre dreptul băstinasului, trebuie sa precizăm că teritoriul Cosovei are o continuitate de locuire albaneză multimilenară. Numele acestui teritoriu albanez in care s-au instalat

năvălitorii sârbi după secolul VI d.H., este Dardania, patria dardanilor atât de des pomeniti în Iliada lui Homer. Este aceeași Dardanie cu care dacii și mai apoi românii se învecinau. Se învecinau după care au dispărut în favoarea (pasnică, desigur, a) sârbilor. Veniti în Dardania, întocmai ca ungurii în Ardeal sârbii i-au declarat pe albanezi (asa cum generos se exprima domnul Alexandru Paduraru) tolerati (a se citi: ceea ce nu a putut fi ucis) un punct de vedere îmbrățisit de domnul Alexandru Paduraru printr-un act bizar de solidaritate cu sârbii care face uitata tragedia românilor ardeleni, la fel de tolerati de unguri în Ardealul românilor. Care este logica? De ce aceasta masura dublă care jigneste memoria martirilor din Transilvania? În calitatea mea de “tolerat” transilvanean mă mir cu multă amărăciune. Dacă ar trebui să mă refer la dreptul sârbesc asupra Cosovei în chiar termenii propagandei sârbe-Kosovo leaganul națiunii sârbe-ar trebui să amintesc faptul că dreptul ar decurge cum spun sârbii din bătălia de la Kosovo Poljie, acolo unde conducătorul sârbilor, despotul G. Bracovici s-a ilustrat prin ... trădare. Să-ți întemeiezi pretențiile pe o luptă, fie ea și pierdută, este una, dar să-ți le bazezi chiar pe lasitate și trădare, aceasta este nu patriotism ci nerusinare și cinism de protejat al rusilor anti europeni. Numai puțin bizară apare și aderenta domnului Alexandru Paduraru la punctul de vedere al natalității albaneze-mecanism de edificare al majorității albanezilor din Cosova. Stau și mă întreb, oare să nu fi auzit domnul Alexandru Paduraru despre faimoasa pretenție a cotropitorilor unguri ai Ardealului, care se pretindeau bastinași sufocați de natalitatea românilor veniti de nici unde. Reluarea de către sârbi a teoriei ungare a vidului nu este o surpriză. Acestea sunt argumentele penibile ale oricărui cotropitor. Cred, însă, că deja s-a mers prea departe. Putem avea păreri (și este bine să le avem după ce știm cu adevărat despre ce vorbim), acesta fiind un drept al oricărui om, dar nu avem dreptul să jignim poporul român punându-i istoria (prin interpretări paralele) în situații înjositoare. Orice solidaritate cu poporul sârb este bine venită, însă baza ei cea mai solidă rămâne adevărul. Argumentele cu menținerea păcii balcanice și inviolabilitatea frontierelor (mai ales în spațiul ex-jugoslav) mi se par nu doar inconsistente ci și de rea credință. Alternativa ar fi să

ne facem că nu vedem un conflict care nu se va stinge nicidată deoarece albanezii nu vor accepta nicicând nici să fie sârbi (cum nu au acceptat nici slavii croati si sloveni) nici să fie sârbizati si injositi de sârbi asa cum au tot fost până acum. Adică ar trebui ca impotriva albanezilor comunitatea internationala să se solidarizeze cu opresorii sârbi. Cât despre iviolabilitatea granitelor, mai ales in spatiul ex-jugoslav, cred că ar fi cazul să vorbim numai la rubrica absurdității care frizează patologicul. Nu mai puțin surprinzător apare si recursul domnului Alexandru Paduraru la chestiunea, in general, a separatismului in spatiul european. Un asemenea demers ar fi presupus o tratare atentă, individuală, a situatiilor invocate cu statut de argument decisiv, fiind vorba despre soarta unor popoare si state, unele fundamentale pentru istoria si cultura Europei. In lipsa unui asemenea procedeu se ajunge din nou la performanta de logica negativă de a identifica aspiratiile legitime de libertate ale unor popoare cu dorintele iresponsabile ale unor cotropitori sustinători ai unor delicventi nostalgici care isi plâng trauma sufletească de a trai intr-o lume care le refuza pozitia traditională de călăi ai popoarelor. Ce au in comun bascii, care vor sa traiasca liberi in tara lor, cu ungurii, care se viseaza din nou exploatatorii popoarelor in mijlocul carora au ajuns printr-un act reprobabil de cotropire? De când aspiratia de libertate este condamnată iar aspiratia de inrobire a altora este laudabilă? Doresc să spun că niciodată Cosova nu va putea fi invocată ca precedent pentru maghiarii revizionisti pentru simplul motiv că cele doua situatii sunt nu paralele (cum afirma domnul Alexandru Paduraru) ci diametral opuse: maghiarii sunt cotropitorii iar albanezii bastinasii. Asemenea “confuzii” pot fi produse ale mentalitatilor de rea credință a unui Putin, care din creatorul unor conflicte gen Abhazia, Adjaria, Cecenia, Transnistria etc. se trezeste judecator “impartial” si sustinător al aspiratiilor “legitime de libertate” al activului KGB-ist aflat la originea si in spatele acestor separatisme, pentru care domnul Alexandru Paduraru ne propune in locul unei condamnări ferme un tratament plin de menajamente. In acest sens ar fi bine să intelegem că un tratament tolerant față de separatistii sovietici, sârbi si unguri ii va incuraja să-si amplifice pretentiile la infinit. De altfel, in acest sens, ar fi bine să-l reamintim pe acelasi Putin, care de

curând a mai inventat un separatism-amenintare la adresa Romaniei vorbind el in adâncă s-a intelegiune despre un separatism bulgar in Dobrogea, despre care, sa iertati expresia, nici dracul n-a auzit. Am fost foarte surprins ca, in incheierea articolului domnului Alexandru Paduraru, sa aud vorbindu-se despre o campanie mediatică ungară sustinută. Se pare ca a fost sesizat cuiul problemei. Numai că in sens invers. Altfel spus: daca ei atacă, mie imi este frică si fac sau zic si eu asa cum zic ei. Nu conteaza ca in paguba interesului neamului meu.

In incheiere doresc sa-l asigur pe domnul Alexandru Paduraru de faptul că demersul meu, in pofida formei sale uneori critica, decurge din pretuirea pentru NATIUNEA, a carei probitate jurnalistica si patriotica o admir in mod special. In acest sens, dacă in spiritul democratiei specifice publicatiei dumneavoastră ve-ți decide publicarea acestor randuri, cu titlul de opinie si atitudine personala, inteleg să-mi asum răspunderea totală a celor sustinute de mine, fiind gata, eventual, să răspund oricui doreste cu argumente (inca si mai numeroase) care nu au putut fi incluse in cadrul acestei modeste interventii dacă veti considera util să nu aplicati această solutie sper că cele scrise de mine ajunse la cunostinta domnului Alexandru Paduraru să-mi aduca răspunsul personal al domniei sale. Desigur unul publicat in NATIUNEA fără publicarea rândurilor mele ar dezinforma cititorii si ar fi incorect. Sincer vorbiind nu cred ca va fi cazul.

Va rog sa primiti expresia deosebitei mele consideratiuni.

Dr ZAMFIR Mihai

P.S.

Am facut cuvenita separare intre Alexandru Paduraru-directorul si Alexandru Paduraru-jurnalista autor, avand pentru ambii aceeasi deosebita consideratiune.